

Chương Một

Bố. Sắp. Chết.

Tôi len người qua đám học sinh tan học trên hành lang, lặp đi lặp lại câu nói ấy trong đầu. *Bố. Sắp. Chết. Bố. Sắp. Chết.* Mỗi từ được thốt lên, tôi lại đặt bàn chân đi đôi Converse hồng rực vào giữa mỗi viên gạch lát sàn chẳng chịt vết xước. *Không được giẫm lên những đường gạch.* Tôi vốn chẳng phải đứa mê tín gì, song dạo này, những nỗi lo mới không ngừng nảy lên trong tâm trí tôi. Có lẽ cứ lặp đi lặp lại suy nghĩ ấy như vậy sẽ làm tôi hiểu được ý nghĩa của nó.

Bố. Sắp. Chết, và mới sáng nay, mẹ đã nói là giờ đây chuyện đó sẽ sớm xảy ra thôi.

Bố. Sắp. Chết. Những từ đó vọng đi vọng lại trong đầu khi tôi đi qua nhà ăn và phòng Y tế. Tới đoạn rẽ ở chỗ phòng Thể chất, tôi suýt đâm sầm vào cô Staffio. Giật mình, cô nhảy sang bên để né tôi.

“Iris!” cô la lên. Có lẽ là tôi tự tưởng tượng thôi, nhưng trông cô có vẻ đang ghê tởm, như thể việc suýt va phải tôi sẽ khiến cô ô uế. Thế rồi, cô vỗ vỗ búi tóc vốn đã gọn gàng: “Em phải nhìn đường khi đi chú.” Cô Staffio guọng cười, xốc lại cuốn sách giáo khoa Khoa học của giáo viên kẹp dưới cánh tay. “Cô đang định đi photo mấy thứ, nhưng cô mong là sẽ gặp được em. Có mấy điều cô muốn hỏi này.”

Tôi bước thêm một bước nữa để nghĩ nốt cho xong (*Chết.*) trước khi đáp lời. “Được ạ.” Tôi nói.

Cái cách cô nhìn tôi thật kì lạ, và trong khoảnh khắc, tôi nghĩ mình đã nhìn thấy điều gì đó khang khác lóe lên trong đôi mắt cô. Cảm thông ư? Nhưng không. Không thể nào. Không một ai, ngay cả những người bạn thân thiết nhất với tôi, biết rằng bố đang bệnh.

“Cô đoán là em đang tới Câu lạc bộ Nhân ái nhỉ?”

“Vâng ạ.” Tôi trả lời.

“Tuyệt vời. Cái lồng nhốt chuột nhảy rất cần tẩy rửa cho sạch đấy. Em mang nó tới cho nhóm được không? Nếu mà em không có việc gì khác nhân ái hơn trong lịch làm việc nhé.” Tôi không biết có phải cô ấy đang châm biếm hay không nữa. Mọi người ai chẳng biết rằng Câu lạc bộ Nhân ái là hoạt động sau giờ học mà đám học sinh sẽ gia nhập khi các ông bố bà mẹ cú nhất quyết là con mình phải “tham gia”, và bạn chẳng có thú gì hay hơn để làm cả.

Cô Staffio lại vuốt tóc và chỉnh lại cổ áo sơ mi trắng vốn đã ngay ngắn. Mọi thứ về cô ấy đều toát lên vẻ soi mói, và dù tôi đúng là rất giỏi trong việc chẳng bận tâm người khác nghĩ gì về mình và gia đình, song tôi vẫn băn khoăn chẳng biết trong đầu cô ấy đang nghĩ cái gì nhỉ.

Con bé Iris ấy, tôi hình dung cô đang nghĩ với giọng điệu khinh khỉnh, trông nó thật lời tha lời thôi. Phải có người đưa nó đi xén tóc mái thôi - tóc tai lòa xòa che hết cả mắt rồi. Mà chả hiểu sao mắt con bé lại trũng xuống và đỏ quạch thế nhỏ? Cứ như thế nó không ngủ cả thế kỉ rồi. Nhất định là do cái gia đình kì quặc của nó. Nhất định là vì thằng bố nó là, thì đấy... bê đê. Trong tâm trí tôi, cô ta sẽ hạ giọng thì thầm từ cuối cùng,

bê đê, bởi vì đó là điều thật không tài nào tưởng tượng nổi.

Chà, nếu đó là những điều mà cô Staffio nghĩ thì cô đã đúng về ngoại hình của tôi. Sáng hôm đó, tôi chẳng tìm đâu ra chiếc lược để chải đầu cả, còn tóc mái cứ chọc vào mắt tôi bởi vì nhiều tuần nay, mọi người trong nhà mãi lo nghĩ chuyện bố sắp mất nên chẳng còn lòng dạ đâu mà đưa tôi tới tiệm cắt tóc ở góc phố để tỉa tóc mái. Và mắt tôi đỏ ngầu do chẳng ngủ đủ, bởi vì khi bố ốm, những cơn ác mộng cứ đeo bám tôi mãi cho tới lúc thức dậy, nửa tâm trí ở trong phòng ngủ, tôi nhìn ra ngoài khung cửa sổ tầng tám tối om để nhìn khu Greenwich Village, đây đó rải rác ánh sáng đèn đường và đèn xe ô tô, thì thoảng tiếng còi báo động hú lên lúc hai giờ sáng, nhưng nửa còn lại chưa từng nhìn thấy căn phòng ngủ này bao giờ. Thực ra là chẳng hề thấy một buồng ngủ nào hết. Kính cửa sổ còn chẳng thấy đâu, có lẽ là nó không tồn tại, và nếu lẫn người tới thì tôi sẽ rơi thẳng qua tám tầng lầu, xuyên qua lớp không khí mỏng manh, lạnh lẽo của tháng Ba để lao xuống vỉa hè bên dưới.

“Iris!” Cô Staffio gọi, như thể đấy chẳng phải lần đầu cô cố gắng khiến tôi chú ý.

“Vâng?” Tôi đáp. Đường viên xung quanh các viên gạch dường như đang co hẹp lại. Tiến lại gần đôi giày của tôi. Tôi hết co rồi duỗi các ngón chân.

“Em sẽ dọn sạch lồng chuột nhảy trong hôm nay chứ? Chúng bắt đầu bốc mùi rồi đấy. Trong tủ có thêm túi đựng rác nhé.”

“À vâng. Đám chuột nhảy. Chắc chắn rồi ạ.” Tôi đáp lời.

Cô nghiêng đầu sang một bên như thể kiệt sức vì cuộc nói chuyện này, hay ít nhất là bối rối, rồi bỏ đi.

Tôi ngừng việc giẫm chân vào giữa các viên gạch.

Trong lớp thầy Inglish, Toby và Will đã ngồi ở bàn sau. Hai đứa nó thật quái dị và phiền phức, tôi thích chơi cùng bọn nó lắm. Ở cùng với đám cạ cứng khiến con quặn thắt trong lòng tôi bay biến. Tôi để mình quên đi vẻ trịch thượng của cô Staffio khi tới chỗ đám bạn.

“Không đòi nào.” Toby dứt khoát nói khi đưa mu bàn tay lên quệt cái mũi lúc nào cũng thò lò, đôi mắt nó mở to đầy phấn khích về bất kì điều gì đang tranh luận cùng Will. “*Không có chuyện* một thanh kẹo Charleston Chew¹ ăn dở dính đầy vi khuẩn

1. Một loại kẹo dẻo bọc sô cô la.